

Een duivelse deal

Zij saboteerde
zijn deal, nu wil
hij wraak

BAD BILLIONAIRE BOSSES-SERIE - DEEL 1

KYRA PARSI

Kyra Parsi

Een duivelse deal

Bad billionaire bosses-serie – deel 1

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560053
ISBN e-book 9789020560060
ISBN audiobook 9789020562958
NUR 302

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2023 Kyra Parsi
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *A Deal with the Bossy Devil*.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Trellis Literary
Agency, Seattle, VS, en Sebes Bisseling Kleuver Literary Agency,
Amsterdam.

Vertaling Jacodine van de Velde
Omslagontwerp Chloe Quinn
Nederlandse omslagbewerking Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.kyraparsi.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without
the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Woord vooraf

Houd er rekening mee dat sommige scènes in dit boek niet voor iedereen geschikt zijn. In dit boek komen expliciet taalgebruik, alcoholgebruik en steamy scènes voor, er is sprake van stalkgedrag, overleden ouders en het bevat lichte elementen van BDSM. Een volledig overzicht van triggerwarnings van al mijn boeken vind je op mijn website.

Hoofdstuk 1

Het was overal.

Overal op social media, op televisie, in mijn appgroepen. Het filmpje van Waldo die Adrien Cloutier met een wandelstok in zijn edele delen raakte had – enigszins tot mijn verbazing – sneller het landelijke nieuws gehaald dan de resultaten van onze laatste parlementsverkiezingen.

En mensen vonden het geweldig.

Ik scrolde door de comments onder de laatste post die Jamie me had gestuurd en was vrijgevig met mijn likes.

FaceSittersClub: Dit is het type content waarvoor ik mijn internetrekening betaal

FindingHimbo: Wie is zij?

ImtheNPC: Heeft iemand Waar is Waldo op zijn bingokaart van dit jaar staan? Ik namelijk ook niet

UnlawfulMotherGoose: Losgeslagen Waldo die als een malle door Toronto rent en bevoorrechte miljonair met willekeurig rekwisiet in zijn ballen ramt is mijn nieuwe kink

En dan waren er nog de bezorgde burgers...

LickMyBallsack69: Daar gaat ze heel snel spijt van krijgen. Ik kan vanaf hier al ruiken dat Cloutier een leger advocaten aan het optrommelen is. Hij gaat haar leven aan flarden scheuren. RIP

MooMooMilkRoute39: Mensen, als je dit meisje kent kun je maar beter je klep houden. We weten niet waar Waldo is. Nooit van haar gehoord

Deze laatste had net een nieuwe, verkorte versie van het filmpje geüpload en aan de comment toegevoegd. Het was een drie seconden durend fragment van de wandelstok die hard zijn doel raakte, het geschrokken naar adem happen van de persoon die het opnam en Adriens lage grom toen hij met een van pijn vertrokken gezicht voor me op zijn knieën zakte.

Alleen was het fragment van drie seconden in een tien uur durende loop gemonteerd en had het de naam 'ASMR, rustgevende meditatiegeluiden voor het slapengaan en tegen slape-loosheid gekregen'.

Ik proestte en stuurde de link naar Jamie terwijl de trein langzaam tot stilstand kwam. Dit was mijn meest vermakelijke woon-werkverkeerreis sinds eeuwen geweest. Misschien zelfs wel sinds ooit.

En daar ga je waarschijnlijk binnen tien minuten de prijs voor betalen.

Ik zette het stemmetje van me af, niet van plan me erdoor in mineur te laten brengen. Het had geen zin om te stressen over iets wat nog niet aan de orde was.

Mensen wisten niet dat ik degene in het filmpje was. Het beeldmateriaal liet alleen de achterkant van mijn hoofd zien en ik had een pruik, een muts en een bril gedragen. Mijn vermoming was gedegen en het internet had een korte spanningsboog.

De kans was groot dat dit hele gebeuren overwaaide en iedereen het aan het eind van de week vergeten was, of nog eerder.

Ik viste mijn sleutelkaart uit mijn tas en scande me een weg naar de vierde verdieping van ons kantoorgebouw, niet in staat de kleine, verdorven grijs van mijn gezicht te vegen. Elke keer dat ik nog maar met mijn ogen knipperde, flitste het beeld van Adriens vertrokken gezicht door mijn hoofd, waardoor er een nieuwe golf oxytocine door me heen schoot.

LickMyBallsack69 had het mis. Het enige waar ik spijt van had, was dat ik daarna snel de lobby uit was gerend, zonder een extra seconde te nemen om echt te genieten van het recht dat ik had laten spreken. Adrien verdiende het, na wat hij had ged-

Ik schrok op toen er links van me een hand uit een deur schoot, me bij mijn arm greep en me een kleine vergaderkamer vlak bij mijn eigen werkplek in trok.

‘O mijn god,’ siste Alba. Haar nagels boorden zich in mijn arm terwijl de deur achter me in het slot viel. ‘O mijn gód.’

Ik grijnsde. ‘Ik weet het.’

‘Nee. Absoluut niets daarvan,’ snauwde ze terug, en haar recent geëpileerde wenkbrauwen schoven naar elkaar. ‘Dit is geen grap, Ariana. Hij is verdomme op oorlogspad. Wat dacht je in godsnaam?’

‘Het was zijn verdiende loon,’ reageerde ik gladjes terwijl ik mijn arm uit de dodelijke greep van mijn zus bevrijdde. ‘Die kerel is een lul. Jij weet dat beter dan wie dan ook.’

‘Dat is je onderbouwing?’ siste ze. Het puntje van haar neus begon verraderlijk rood te worden. ‘Je geeft Adrien Cloutier een beuk in zijn zak omdat je hem een lul vindt?’

‘Nee. Ik deed het omdat hij een smerige vuilnisbakkenork is die zonder toestemming een tik op mijn kont gaf. Het feit dat hij ook een lul is, was een bonus.’

Ze knipperde met haar ogen. ‘Wat?’

‘Inderdaad. Nu voel je je rot hè, Alba. Een beetje tegen mij lopen schreeuwen zonder dat je alle feiten hebt.’

Langzaam vernauwde ze haar ogen. ‘Wacht... Even opnieuw. Je zegt dat hij een tik op je billen gaf... midden in de lobby van het duurste hotel van onze keten?’

Ja, oké, als ze het zo verwoordde klonk het belachelijk.

‘Zo ongeveer,’ bevestigde ik. ‘Soort van.’

Ik kon de radartjes in haar enorme, veel te analytische brein praktisch horen draaien. ‘De CEO van de grootste hotelketen in Noord-Amerika randde je “soort van” aan in het openbaar?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Misschien.’

Ze sloeg haar armen over elkaar.

Ik schoof wat heen en weer en klemde mijn armen om me heen. ‘Ik bedoel, er bestaat een kleine kans dat hij het niet was.’

Haar ogen vernauwden zich tot gevaarlijke spleetjes. ‘Wat betekent dat?’

Dit gesprek verliep niet al te best voor me. ‘Ter verdediging, ik was heel erg dronken.’

‘Ariana!’

‘Echt!’ Ik zette een stap achterwaarts. Ze zag eruit alsof ze elk moment kon ontploffen, en niet alleen omdat ze zeven maanden zwanger was van een tweeling. ‘Het was Halloween! We waren allemaal bezopen.’

Mijn excuus leek niet te helpen, afgaande op haar gezichtsuitdrukking.

‘Leg uit wat er gebeurde,’ eiste ze. ‘Van begin tot eind.’

‘Oké, maar kunnen we, weet ik veel, eerst een paar keer diep in- en uitademen?’ probeerde ik op een lagere, meer sussende toon. ‘Ik denk dat de rest van dit gesprek zou kunnen profiteren van iets meer zen.’

Te zien aan de verbeterde manier waarop ze haar lippen op elkaar perste, was ze het daar niet mee eens. Maar ik ademde als-

nog een keer diep in en hield de zuurstof vast tot ze met tegenzin mijn voorbeeld volgde. En toen lieten we de lucht ontsnappen.

Haar uitademing was kort, krachtig, en ging vergezeld met een ongeduldig tikje van haar voet. Beter ging het niet worden.

‘Goed dan, prima. Laten we dit afhandelen.’ Ik gluurde door het raam van de vergaderzaal om mezelf ervan te verzekeren dat geen van de kantoorroddelaars keken of luisterden. Toen liet ik mijn stem weer zakken en zei: ‘Oké, dus... Arman, Jamie en ik gingen vrijdagavond naar de Halloweenoptocht, die eerlijk gezegd niet echt een optocht was maar meer een gigantisch straatfeest met een hoop drinkende en slonzige Dwight Schrutes die aan het vozen waren met nog slonzigere Harley Quinns. Het was echt walgelijk, maar op een bepaalde manier ook wel fantastisch. Ik raad het je ten zeerste aan voor volgende jaar.’

Ze leek niet overtuigd.

‘Hoe dan ook,’ ging ik verder, met een schouder tegen de muur leunend. ‘Op een bepaald moment kwamen we langs het hotel en ik moest naar de wc, dus rende ik naar binnen.’

Alleen was dat niet echt makkelijk gegaan. Er stond een leger beveiligers opgesteld bij de ingang om te voorkomen dat willekeurige feestgangers het gebouw binnenkwamen, wat logisch was. Gasten die een bedrag van vier cijfers per nacht neertelden voor een hotelkamer zaten er waarschijnlijk niet om te springen hun ruimte te delen met een stel dronken, luidruchtige idioten in belachelijke kostuums.

‘Ze lieten je binnen om gebruik te maken van het toilet?’ vroeg ze sceptisch. ‘Was de toegang tot het gebouw niet beperkt?’

‘Eh, ja, ik bedoel... Misschien heb ik jouw personeelskaart, die toegang biedt tot alle ruimtes, gebruikt.’ Tegen het eind van mijn bekentenis, toen ik de blik van mijn zus in iets dodelijks zag veranderen, zwakte mijn stem af tot een laf gefluister.

‘Wát?’ Ik wist niet dat het mogelijk was dat een woord er zo scherp uit kon komen.

‘Ik weet het, ik weet het! Ik heb het verkloot,’ zei ik met opgestoken handen. ‘Maar ik moest echt heel nodig, Alba! Het was een noodgeval!’

‘Dus je gebruikte mijn toegangspas – die alleen voor mij en mij alleen is bestemd – om het gebouw in te komen en ramde vervolgens met je verkleedattribuut mijn baas in zijn ballen? Heb je enig idee hoe slecht dit voor ons allebei kan aflopen?’

‘Oké, twee dingen. Eén: ik wist niet dat hij het was. En twee: hij weet absoluut niet dat ik het was.’

De huid onder Alba's linkeroog vertrok. ‘Leg uit.’

‘Eerst dacht ik dat het gewoon een of andere eikel in een heel overtuigend kostuum was,’ bekende ik. ‘Hij was niet de eerste Adrien Cloutier die ik die avond tegenkwam, alleen was hij toevallig de echte. En, nogmaals, ik was heel erg dronken. Als in... dronken genoeg dat het ronduit een wonder was dat ik mijn doel raakte.’

‘Moet ik me daar beter door voelen?’

‘Nou... ja, een beetje wel.’

‘Ariana.’ Ze zei mijn naam op die langzame, uitgerekte manier die betekende dat ik heel goed moest luisteren naar elk woord dat nu volgde. ‘Ik werk al vier jaar voor die kerel en ik heb hem nog nooit zo kwaad gezien. Hij gaat je vermoorden en mij dwingen je idiote lichaam te begraven.’

‘Dat is wel heel duister, Alba. Totaal niet passend bij de huisstijl.’

‘Weet je wat nog meer duister is? Doodskisten.’

‘Weet je wat duisterder is? Jij die negeert dat hij me eerst aanrandde.’

Dat zorgde ervoor dat ze vijf hele seconden haar mond hield.

‘Sorry,’ mompelde ze uiteindelijk met een stem die milder

klonk door het spoortje schuldgevoel. ‘Vertel me wat er precies gebeurde, zodat we kunnen bedenken wat we moeten doen.’

Ik slaakte een diepe zucht. ‘Oké, om een lang verhaal kort te maken, toen ik uit het toilet kwam, kneep een of andere kerel achter me in mijn kont, gaf er toen een harde mep op en zei iets over een “strak, neukbaar kontje” voordat hij wegliep. Het gebeurde in de hal en... eerlijk gezegd bevroor ik van de schrik.’

Alba's wenkbrauwen waren weer naar elkaar geschoven. Deze keer was haar boosheid niet op mij gericht.

‘Het probleem is dat ik, doordat ik zo lang verstijfd was, alleen de achterkant van zijn hoofd zag voordat hij de hoek omsloeg en de lobby in verdween. Ik wist dat hij lang was, donker haar had en een blauw pak droeg.’

Ik herinnerde me ook de indringende, overweldigende geur van zijn eau de cologne. Het rook alsof hij zijn hele lichaam in dat muskusachtige spul had ondergedompeld, met kleren en al. Het was ronduit misselijkmakend.

‘Wat gebeurde er toen?’ drong Alba aan. Ze schoof haar handen over haar buik en verplaatste haar gewicht.

Ik trok een stoel onder de kleine vergadertafel vandaan, draaide hem om en gebaarde dat ze moest gaan zitten. ‘Toen sloeg de boosheid toe. Ik stormde de lobby in en zag hem met een aantal andere mannen praten, tenminste, ik dacht dat hij het was. Lang, donker haar, blauw pak. En ik herinner me nog dat ik dacht dat hij erg op Adrien Cloutier leek, maar de alcohol in mijn brein zei dat het gewoon een klootzak was die als hem verkleed was.’

Als hufters een eigen tijdschrift hadden, zou ‘De Cloutier Look’ unaniem verkozen worden tot het kostuum waarmee de kans het grootst was dat je date haar benen spreidde. Of iets kokhalzend vergelijkbaars.

Je kon zijn fanboys van mijlenver herkennen tijdens Hal-

loween. Ze liepen allemaal netjes in pak, hun steile haren perfect naar één kant gekamd en elk van hen had een replica van een van de stomme, veel te dure polshorloges die hij altijd droeg.

Mensen waren bizar geobsedeerd door die gast. Ik begreep er geen snars van.

‘Dus toen ik naar hem toe beende, dacht ik niet echt na. Ik noemde hem gewoon een hersenloze vuilnisbakkenork en ging voor de kroonjuwelen. Zo’n twee seconde nadat hij neerstortte, besepte ik dat hij de echte was.’

Ja, Adrien Cloutier had de reputatie een over het paard getilde, meedogenloze lul te zijn. Ja, hij maakte Alba’s leven tot een hel. Maar hij was ook angstaanjagend rijk en invloedrijk, en geen enkele hoeveelheid alcohol zou hebben kunnen voorkomen dat ik me onmiddellijk realiseerde dat hem aanvallen een vreselijke fout was, met gevolgen die mijn leven mogelijk zouden ruïneren.

Wat de reden was dat ik de benen had genomen.

‘Hoe is het in godsnaam mogelijk dat de beveiliging je niet volgde?’ vroeg Alba, die over haar buik bleef wrijven. Ik wist niet of ze het deed om de baby’s te kalmeren of zichzelf.

‘Ze volgden me wel. Maar ik verdween meteen in de optocht en ze moeten me uit het oog zijn verloren.’ Voornamelijk omdat Arman slim en nuchter genoeg was om mijn muts, pruik en bril af te trekken voordat hij me zijn jas gaf. Snel daarna waren we weggegaan.

Het hele gebeuren was vanmorgen een stuk grappiger, vooral doordat het filmpje viraal was gegaan. Want het toeval wilde dat iemand de beroemde Cloutier-fontein en de grote kroonluchter erboven aan het filmen was toen dit alles gebeurde.

Het was een elegante, luxueuze scène geweest, verrijkt met zachte pianomuziek die op de achtergrond speelde... tot Waldo met een ‘volkomen losgeslagen energie’ – aldus het internet – het

beeld in stormde en absurde beledigingen naar Adrien Cloutiers hoofd slingerde. Het volgende moment: bam! Meneer stort neer, voortvluchtig fictioneel personage stoof ervandoor.

Het was geweldig.

‘Stop met lachen!’ snauwde Alba tegen me. Zachtjes schopte ze tegen mijn scheenbeen. ‘Het is niet grappig, Ariana! Hoe vaak moet ik mezelf nog herhalen? Adrien is verdomme totaal over de zeik door dit hele gebeuren. Hij is hier al sinds vier uur vanmorgen in een door woede aangestuurde staat van productiviteit. Al voordat de zon op was, had ik vierendertig e-mails van hem in mijn inbox.’

Eerlijk gezegd maakte dat het alleen nog maar grappiger.

‘Stop.’ Schop. ‘Met.’ Schop. ‘Lachen.’

‘Au!’ kermde ik wrijvend over mijn scheenbeen. ‘Rustig! Niemand weet dat ik het was.’

‘Nog niet,’ kaatste ze terug. ‘Ze weten *nóg* niet dat jij het was. Een bril en een pruik zijn niet zo’n overtuigende vermomming als jij lijkt te denken.’

‘Wel waar. Volgens elke film die ooit is gemaakt, zou alleen al de bril voldoende moeten zijn,’ protesteerde ik. ‘Ooit weleens van Clark Kent gehoord? Nou, ik wil niet per se zeggen dat ik net zo’n held voor het volk ben als Superman, maar... Au! Houd op met schoppen!’

‘Dit is geen grap!’

‘Dat zou het wel zijn zodra ik bij de clou over Adrien Cloutier en Lex Luther kwam, maar jij hebt het verpest,’ zei ik terwijl ik probeerde terug te schoppen. ‘En ik meen het. Hij zou me zonder kostuum niet eens hebben herkend. Die gast heeft geen idee wie ik ben. Punt.’

‘Dat kun je niet met zekerheid weten,’ sprak ze me tegen, al zag ik haar schouders iets ontspannen.

‘Alba, ik werk hier nu twee jaar en ik ben hem precies één keer

tegengekomen. Meer niet.' Vorig jaar hadden we een lift gedeeld met twee andere mensen en hij had me geen blik waardig gekeurd.

'Ja, maar je bent ook mijn zus.'

Ik schonk haar een sceptische blik. 'Weet hij überhaupt dat je een zus hebt? Heeft hij het ooit gevraagd?'

Ze tuitte haar lippen en wendde haar blik af, wat voldoende antwoord was. Natuurlijk had hij dat nooit gevraagd. Waarom zou hij moeten weten dat de overwerkte vrouw die al vier jaar zijn assistent was broers of zussen had? Waarom zou hij wat dan ook over haar moeten weten? Waarom zou hij iets om iemand anders dan zichzelf geven?

Vreselijkste baas van de fucking planeet.

'Oké, dus we hoeven ons nergens zorgen over te maken, toch?' zei ik.

Alba opende haar mond – vermoedelijk om weer in discussie te gaan – maar werd onderbroken door een serie zachte *pings* die in rap tempo achter elkaar uit haar telefoon kwamen.

'O god.' Kreunend keek ze op haar scherm. 'Ik word weer ontboden.'

Ik gaf een geruststellend kneepje in haar hand toen ik haar overeind hielp. 'Stop met stressen,' zei ik terwijl ik zachtjes in haar buik prikte. 'Dat is niet goed voor het broedproces.'

'Ik stop met stressen zodra jij het leven wat serieuzer neemt,' zei ze, en ze hield mijn vingers vast. Er straalde nu minder ergernis van haar af, maar meer ongerustheid. 'Dit is... Ariana, hij kan een aanklacht tegen je indienen. Begrijp je hoe –'

Voordat ze haar zin kon afmaken, vloog de deur open, waardoor we allebei opschrokken.

'O mijn god, daar ben je!' riep Hassan uit. Hij hield zijn telefoon zo stevig vast dat zijn knokkels er wit van zagen. 'Waarom reageer je niet op mijn appjes? Adrien heeft mensen naar je laten zoeken.'

Die gast had nul komma nul geduld. Het was nog niet eens dertig seconden geleden dat hij haar had geappt.

‘Sorry. Ik ga nu meteen terug naar boven.’ Alba liet mijn hand met een diepe zucht los, maar niet voordat ze me een blik toewierp die me vertelde dat ze nog niet klaar was met haar preek.

‘Jij niet,’ zei Hassan, die zijn kin mijn kant op duwde. ‘Hij wil Ariana. Zijn beveiligers zijn overal naar haar op zoek.’

Ik zweer dat ik mijn zus’ ziel uit haar verstijvende lichaam zag zweven toen zijn woorden tot ons doordrongen.

O... shit.

Wraak (zelfst. naamw.): een straf die wordt opgelegd door een onuitstaanbare miljardair die er alles aan doet om je te laten boeten voor een ieniemienieblunder die hem zevenhonderd miljoen heeft gekost.

Ariana weet één ding zeker: je moet een miljardair niet te lijf gaan met een wandelstok. Vooral niet als hij de baas van je zus is. Nu gaat het publieke schandaal het hele internet over en heeft het hem miljoenen gekost.

Adrien weet één ding zeker: vergeven en vergeten levert niets op. Zijn reputatie als baas van de bekendste hotelketen van Canada gaat boven alles, en Ariana betaalt de prijs.

Ze sluiten een deal: Ariana moet een maand lang, 24/7 tot zijn beschikking staan, anders verliest haar zus haar baan. Maar Adrien merkt al snel dat Ariana niet zomaar opgeeft. Wat eerst enkel moordlust was tussen de twee, verandert in andere explosieve, onweerstaanbare gevoelens...

